

Het fiasco der Euregiotuinen

<https://www.bndestem.nl/zeeland/sluis-gemeenteraad-hoeft-euregiotuinen-niet~a177abd4/?ref=packshot>

Geplaatst op [29 oktober 2012](#) door [van Gremberghe](#)

Het was een berichtje dat snel voorbijkwam, dat ondergesneeuwd raakte onder het wereldnieuws, dat rap aan de aandacht ontsprong. De gemeente Sluis die de eigen grond in het Euregiotuinencomplex bij Oostburg terug verkocht voor landbouwdoeleinden en uiteindelijk het verlies nam voor iets wat in vijftien jaar tijd nooit van de grond kwam. De Euregiotuinen.

Hoe groot was dat verlies.

Zegge en schrijven 1 miljoen euro.

Nou ja, ten laste van de gemeente.

Dan hebben we het nog niet eens over vervlogen subsidies, schulden van marktpartijen en meer van zulks.

De gemeente Sluis heeft er goed aan gedaan een punt te zetten achter dat avontuur.

Doorgaan zou alleen maar meer geld weggooien zijn geweest en eigenlijk, eigenlijk had men nooit aan deze exercitie moeten beginnen.

Nooit.

Het was in de laten jaren '90 dat projectontwikkelaar Nico Bousen (destijds een van de drie B's (Barbé en Bravenboer zijn de andere 2) die in Zeeuws-Vlaanderen flink wat in de melk te brokkelen hadden) zijn plan lanceerde om Zeeuws-Vlaanderen te verrijken met een dagattractie als de Kasteeltuinen van Arcen. Zijn Euregiotuinen zouden goed zijn voor 100.000 bezoekers op jaarbasis en het complex zou prima aangelegd kunnen worden bij de Wallen van Sluis. Burgemeester Cees van Liere was enthousiast, maar dat was die bestuurder over alles wat zijn gemeente extra aandacht gaf, maar de raad van Sluis-Aardenburg was dat minder, zag eigenlijk de bui al hangen, omdat er veel geld, heel veel geld voor het complex zou moeten worden ingebracht. Geld wat Sluis eigenlijk ontbeerde.

Maar niet getreurd. Bousen klopte aan bij buurgemeente Oostburg en die wilde wel.

Per slot van rekening zouden die tuinen het kwijnende toerisme een enorme

impuls verschaffen.

Gronden werd aangekocht aan de rand van Oostburg.

Plannen werden gemaakt. Geld werd verzameld en meer geld en nog eens geld.

Maar uiteindelijk werden er een bezoekersgebouw gebouwd en konden er een paar tuinen worden gerealiseerd.

Het complex ging open, maar het eerste jaar was een fiasco.

Hooguit 15.000 mensen – in plaats van de verwachte 50.000 – kwamen een kijkje nemen.

Om en lang verhaal kort te maken, het was niets en het werd niets.

Plannen werden herzien, er moesten woningen op het terrein gebouwd worden om de opgelopen schade te beperken, maar marktpartijen hadden geen zin om kapitalen te verliezen. Er kwamen woningbouwplannen, maar ze werden nimmer gerealiseerd. Uiteindelijk zat er voor de gemeente Sluis niets anders op dan de ooit gekochte landerijen weer terug te verkopen aan boeren.

Wie oude krantenberichten over het debacle van de Euregiotuinen naleest zal met verbazing constateren hoeveel geritsel, gescharrel, gedoe en geruchten er geventileerd worden over vriendendiensten, ondoorzichtige aanbestedingsprocedures en bestuurswisselingen. Consequent telkens door Bousen afgedaan als “geleuter”. Mooi is dat, maar uit de verhalen achteraf van bestuurders die ooit lang of kort bij het project betrokken waren, van wijlen Huub Eversdijk tot Gosse Noordewier, van wijlen Frans van Dongen tot Bert van de Hoef, blijkt telkenmale dat er sprake was van slecht onderbouwde plannen, een gebrek aan deskundigheid binnen de diverse besturen, slechte communicatie tussen betrokkenen en overheden en onverwachte interventie van overheden, zoals de Raad van State. In de loop der geschiedenis – we hebben het dus over dik 15 jaar – werd diverse malen geroepen door lokale en provinciale bestuurders dat in de zak Euregiotuinen de onderste steen boven moest komen. Vooralsnog gaat dit niet gebeuren.

De kans is groot dat die steen voorgoed wordt ondergeploegd.